

— Да го имамъ за вѣренъ човѣкъ, да го храня, да го туря предъ всички, а той да ми направи това, — ядосваше се Василъ и крачеше изъ стаята. — Змия съмъ държалъ въ пазвата си азъ, змия!

Аго, на голѣма честъ сега, сжщо бѣше тука. Като разбра, че се говори за Панко, той се намръщи и като си спомни вчерашната обида, каза:

— Той да яде милинъ, а ние да стоимъ гладни. Все сирене, сирене...

Василена се обърна и погледна Аго съ чернитѣ си свѣтли очи. Следъ като бѣше се оженила, следъ като остана вдовица, тя изглеждаше още по-хубава, по-снажна и по-стройна. Тя разбра мжката на Аго и се усмихна.

— Гледай си работата, Аго! Ще видишъ азъ какъвъ милинъ ще ти разточа. Ами какъ можа бре, самъ човѣкъ, да се разправишъ съ трима души?

— Какъ ли? — каза Аго. — Като заигра топоришката, бѣгатъ... бѣгатъ... Милинъ ще яде... Да му дамъ азъ нему единъ милинъ...

Червеното лице на Аго, смръщено отъ ядъ, се разпусна и той се засмѣ дебело и гърлесто.